

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 2 лютий 2018

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Як тільки Баран зробить з Осла відбивну, – подавайте!

ЗАКОН НЕ ДЛЯ НАС Славень юних мажорів*

Як не мільйони – тисячі нас з гаком.
Ми – каста, ми – елітний клас.
Ми будь-кого поставим в позу «раком»,
Бо писані закони не для нас.

Приспів:

Ми – мажори, мажори, мажори,
Сини і дочки заможних батьків.
Нам дорожчі та ближчі офшори
І бабло із дитячих років.

Нехай народ ішачить дні і ночі,
Ми їм поаплодуємо за труд.
До праці ми незвичні й не охочі,
Із нами вас чекає глухий кут.

Приспів.

Не пудріть нам мізки патріотизмом,
Глобальний світ нам ближчий до душі.
Не ми – нам зобов'язана Вітчизна!
Затямте це, пани й товариші.

Приспів.

Ми вільні, ми самі по собі.
Обов'язки до фені! Є права.
Козирні ми, нахабство – наше хобі.
Хай краще в предків пухне голова.

Приспів.

Штатний славнетворець Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання самодіяльними колективами на власну музику.

Здрастуйте, пани-очільники!

Даруйте, що не вдаюся до розлогих привітань та пишних словоспівів на Вашу адресу, позаяк мова йтиме на тему надто серйозну і вельми делікатну. Делікатну настільки, що біль і водночас обурення і досі безжально крають моє серце...

Також, даруйте, що не називаю ні Ваших імен, ні прізвищ, аби не дати ніяким балакунам-сусловам згадувати їх повсякчас, оскільки, зауважу, ні на мить не вірю жодному слову, яке і без того останнім часом гучно лунає на Вашу адресу.

мився вирішити питання з увічнення в камені чи бронзі пам'яті Сина українського народу.

Аж тільки 2014 року побіля краєзнавчого музею з'явився солідний «повноформатний» монумент Кобзареві, що доволі гармонійно, ніде правди діти, вписався в навколишній архітектурно-природний ландшафт.

Хоча, якщо знову бути вже вкрай відвертим, за рік до цієї знаменної «пам'ятнико-встановлюючої події» у тій же Вінниці, на Театральній (запам'ятайте!) площі, біля муздрамтеатру імені Садовського з'явився скромний бюст Тарасу Шевченку... Встановлено його за погодженням

✿ Епістолярій

...А ВКЛОНИТИСЯ! ЗОІБУЛИ!

Відкритий лист шанованим колишнім та не менш шанованим нині суцям Батькам міста – нашої славної Вінниці

А гомонять земляки-містяни чимало про що... Скажимо, про те, що з Вашого високого благословення якісь найняті приватні охоронці уночі, боячись гніву людей, по-злодійськи, озброївшись кийками і натягнувши на свої пики намордники, у супроводі псів учинили своєрідний розбій. Спочатку обнесли постамент Шевченку парканом-огорожею, аби сховати його від людських очей, а вже після цього взяли своїми нечесливими руками за погруддя нашого всеукраїнського Пророка – безсмертного Тараса.

...Якщо бути вкрай відвертим, то Тарасу Григоровичу з багатою та ошатною Вінницею, цим, дозволю собі метафору, своєрідним подільським Вавилоном, явно не пощастило. Ні за довгі роки радянської влади, ні вже після її благополучного спочинку в бозі ніхто з високих вінницьких міських владців так і не споу-

із міськрадою та... за кошти небайдужої громади, яка, гайнувши з шапкою по колу, назбирала трохи грошей, а чого бракувало, то свої кривні на цей благородний патріотичний проект доклав ще й депутат-свободівець із Вінницької міськради, побажавши залишитись невідомим меценатом.

І ось раптом, через п'ять років, цей поетів бюст...

Вдруге повторюватись не буду. Тільки скажу: у ту ніч, подекують, навіть місяць від сорому в чорні хмари провалився.

Та що ж, зрештою, спричинило такий несподіваний і неочікуваний поворот подій?..

Притишу тут своє перо, і згадаймо нашу не таку вже й далеку історію.

Маю на увазі – Революцію Гідності. Пам'ятаєте, як під час кривавих подій на Майдані – чи то від куль віроповіданих псів-беркутівців імені

Яника-Шапкохапуна, чи то від підлих куль своїх доморожених провокаторів (про це достеменно нині відає лише Всевишній!) – полягло чимало справжніх синів-патріотів України, хоча дехто з них від роду-племени і не був українцем. Проте з того часу і вже навічно вони стали для усіх нас гідними дітьми як свого, так і нашого народів.

Так, першим загинув син славної Вірменії – Сергій Нігоян. Другим – син братньої Білорусії Михайло Жизневський.

У ті трагічні незабутні дні перестало битися серце і Героя-земляка-вінничанина Максима Шимка.

...Недовзі по тих подіях тією ж таки Вінницькою міськрадою було прийнято авторитетне рішення – про увічнення подвигу земляків-героїв-майданівців і зведення на їх честь Меморіалу... Постати ж цей архітектурно-мистецький ансамбль мав на площі... Таки тій же, вже знайомій нам, – Театральній...

Не будемо надто наївними. Не за один день, ясна річ, і не за один місяць-рік той славний майбутній Меморіал народжувався. Йому, як і всьому, що має жити, також було уготовано пройти, наче через сім кіл пекла, всі чиновницько-бюрократичні кабінети: від узгодження художнього проекту до...

А втім, це не так уже і важливо...

Питання, шановні пани-лицарі місцевого самоврядування, в іншому: кому першому у владних кабінетах прийшла в голову лиха думка протиставити Генія – Героям?! І тим самим буквально з нічого розбухати нинішній громадський конфлікт, що вже не жарт палахкотить вогнем обурення...

І це тоді, коли нам знову так необхідна братня єдність і духовне єднання.

Невже ви забули, що у тому кривавому горі, у тому всенародному лихові, у тому буревії зимових баталій, що спіткали тодішню Україну в її споконвічному прагненні до Святої Свободи і Волі, віртуально-незримо був серед нас на Майдані і наш безсмертний Великий Тарас?!

– Друзі, може, хлопців з передової запросимо?! Нехай трошки погріються!..
– Е, ні! А раптом вони потім нас до себе запросять!..

Невже ви забули, як за лічені години до власної смерті, що обернулась потім безсмертям, Сергій Нігоян Шевченковими словами закликав нас усіх: «Борітеся – поборете, Вам Бог помагає!»?

Невже той, хто проектував, а потім ті, хто ретельно затверджували той Меморіал на честь Героїв Небесної сотні, так і не знайшли в його галереї бодай трохи місця для бюста Тараса?!

Кому і що, питається, завадило написати на камені оті тихо-сумні Тарасові слова:

*Гірко плаче Україна і тяжко ридає...
Своїх синів, що померли,
сльозами вмиває...
Плаче ненька Україна...
Плаче кожна мати,
Та, що сина відпустила,
Волю здобувати.*

Тоді, можливо, після цих скорботних рядків, ніхто б не вклав деяким матерям загиблих героїв в уста оті лиховісні провокативні сентенції: чого ви, мовляв, робите із Шевченка ідола, як колись з Леніна, і на кожному кроці розставляєте йому бетонно-гіпсові пам'ятники.

Тільки звідки ж взялися, цікаво, у Вінниці ті масові пам'ятники?!

Тоді, певний, отак ганебно, серед глумої ночі, по-злудійськи, ніхто б не переносив бюст поета – і з якого це дива! – до темних коридорів загальноосвітньої школи №22... Та скажемо спасибі і на тому! Бо могли ж дядьки в камуфляжі запроторити Тарасове погруддя геть куди і подальше... Скажімо, туди, де вже не почуєш розмов на кшталт: «Викинули з площі і принесли сюди!».

Прикро і боляче, що задумуючи і втілюючи в життя святий Меморіал пам'яті Героїв Небес-

ної сотні, не обійшлося, на жаль, без нашої вже традиційної ложки дьогтю. Я не думаю, що в тому дьогтеві була запрограмована чиясь зумисність, швидше за все, це було звичайне «недомисліє». А в кінцевому підсумку: одна велика справа погубила іншу.

Тож і виходить майже, як у відомій приказці, – шанували, шанували, а от вклонитися і забули!.. Обом водночас: і Пророку-генію, і його героїським нащадкам – Синам-вінничанам-майданівцям.

Так би їм і бути увічненими на одній міській площі, одним гранітом-пам'ятником, одним духовним поривом боротьби за світлу долю України.

Олег ЧОРНОГУЗ.

НІСЕНІТНИЧКИ

«ВИЗНАННЯ»

На жаль, таке буває, що дурня, Фальшиве здобуває визнання.

ФІНАНСОВА ПОЛІТИКА

Складав у банк бандитам гроші,
А комірці одержі – об'їдали воші.

НЕБЕЗПЕЧНА РЕКЛАМА

Пхай, клади, жери, товчи усе сирим,
Допоможе відкрутитися «Мезим».

НА ХАЛЯВУ

Спішать обранці до державного корита,
Щоб морда була сита, не сплачуючи мита.

ЗАВИДКИ

Ох заздрісний, Василю, наш народ,
Завидують, що нам гірке тече у рот.

Микола КАЩУК.
м. Рівне.

Скаржилася гривня долару щоранку:
– Запитай, будь ласка, в Голови Нацбанку,
Чом мене не любить, як тебе і євро,
Тягне з мене жили,
В чому тут причина, мій шановний друже?

– Ти чужа для неї і дрібенька дуже.
Невідома зовсім у офшорних зонах,
В закордонних банках не своя персона.
Тож терпи, рідненька, і сиди тихіше,
Бо над головою – президентська криша.

ІСТОРИЧНО-ЛІТЕРАТУРНІ ПЕРЕГУКИ

від Володимира ЖУРБИ

Тепер Еней убрався в пекло,
Прийшов зовсім на інший світ...

...

Багатим та скупим вливали
Розтоплене срібло в рот,
А брехунів там заставляли
Лизать гарячих сковород.
(Іван Котляревський, «Енеїда»)

Та то в пеклі щира правда,
А у нашім краї
Брехуни та ненажери
Живуть, як у раї.

Ще й карають окрадених.
Господь тому свідок.
Вбогі сковороди лижуть –
Ото й весь наїдок.

...Чом ви нам
Платить за сонце не повинні!..
(Тарас Шевченко, «Кавказ»)

Споконвіку люди всюди
темряви боялись,
а з нашими тарифами
вже й світла злякались.
Хоч тікай десь світ за очі,
покинувши хату,
бо ця влада і за сонце
запровадить плату.

Дивлюсь на пройдену дорогу,
І гнів, і жаль мене пече...
Але у нашу перемогу
Усе ж я вірю гаряче...
(Олександр Олесь,
«Дивлюсь на пройдену дорогу»)

Мій брате, в нашу перемогу
Я теж би вірити хотів,
Та глянь навкруг, на ту дорогу...
І лише жаль пече. Та гнів.

Веселим олівцем малював Володимир СОЛОНЬКО,
а гострим слівцем віршував Аркадій МУЗИЧУК.

Повірів я заступнику прем'єр-міністра П. Розенкові та міністру соціальної політики П. Реві, що вони не на словах, а на ділі вітлюють в життя принцип «жити по-новому». Зокрема, вони переконали мене, що для отримання субсидії на комунальні послуги не треба подавати жодних довідок, бо працівники соціальних служб виконують все без нас. «Які файні і дбайливі міністри, таких у нас ще не було, — тишила мене думка. — То не балакує брехлива Королевська, а свої новоспечені після Революції Гідності міністри».

Чекаю на соціалку — не дочекався. Набрався мужності — пішов до них. Вимотала мене черга, а там повідомили, щоб я приніс декларацію про доходи — мою і всіх членів сім'ї. А наступного разу зобов'язали принести довідку про склад сім'ї та про всіх, хто проживає в квартирі.

Знову вимотали нерви, але отримали те і те від мене, та почув у відповідь: «Чекайте, вас багато, а я одна». Під отим клятим словом «чекайте, вас багато, а я одна» минула більша половина мого життя. Паду в нерви, а в середині чую голос: «Най'го шляк трафить з такою турботою».

Дочекався — отримую конверт з соціалки, читаю: «Подані Вами документи розглянуті, детально вивчені і призначено Вам субсидію...».

Не дочитав ще до кінця та на радощах, мов окрилений, кричу дружині, яка з нетерпінням очікує від мене повідомлення:

— Ура! Є субсидія!

— Скільки, — питає Юля.

Перегортаю сторінку й оголошую: «Вам призначено субсидію в розмірі «нуль-нуль гривень, нуль-нуль копійок».

Оце так! Ошелешений, падаю в нер-р-рви! Най'го шляк трафить з їхньою субсидією!

А жінка сполохано кричить: «О, Боже! Тебе помножили на нуль! І мене також — на нуль!»

Ніби удар битою по голові — нокдаун, здається, падаю, лежу, мовчу. Стискую щелепи, щоб не чути було скреготу зубів. «І що з них візьмеш? — думаю. — Обіцяли субсидію і дали — не збрехали. Живемо ж «по-новому»...

Як кажуть, біда не ходить одна.

І справді. Отримую рахунок від приватної Станіславської теплоенергетичної компанії. За централізоване опалення, надане за ли-

стопад, СТЕК вимагає оплату в розмірі 4500 грн. І це при сукупному сімейному доході (дві пенсії — моя і дружини) за жовтень 2017 року майже 3000 грн...

Це кінець. Куди там Віталію Кличку зі своїм джебом, відомим на цілий світ. Пластом падаю — глибокий нокаут!..

Спасає дружина і нашатирний спирт. Коли оклигав, стривожився: де захист і хто порятуне від олігарха, власника СТЕКУ? Прокуратура — ні, поліція — теж ні, соціалка — дякую, уже порятувала, може, — суд, а там захмарне мито і довгий процес, а лічильник крутить, крутить, крутить, а борг росте, росте, росте, а гаманець олігарха пухне, пухне, пухне...

бак з недоїдками. А конституційне право на житло — каналізаційний люк, у кращому випадку — сходові клітка, стрих чи підвал, заповнений стоками під весільний шабаш шурів...

А може, це якась помилка? Виявляється — ні. Питаю сусідку, яка отримує пенсію 1400 гривень і яка в розпачі показує рахунок за тепло від СТЕКУ на 4500 гривень. Їй теж порадили продати квартиру. А ще сусіда-інваліда, пенсія якого 2100 гривень, а рахунок за тепло сягнув 3500 гривень. Така ситуація у всіх споживачів тепла від СТЕКУ в будівлі №1 на вул. Шевченка в Івано-Франківську, і всі в шоці! Тільки

АРИФМЕТИКА
НА МАРШІ

ЯК НАС ПОМНОЖИЛИ НА НУЛЬ

Ага, є Конституція України! Беру і читаю: «**статтею 46 встановлено, що громадяни мають право на соціальний захист, пенсії та інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий прожиткового мінімуму, встановленого законом; — статтею 48 передбачено, що кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло**».

Телефоную в абонентний відділ СТЕК та повідомляю про порушення конституційних норм. У відповідь чую — продайте квартиру...

Написав їм скаргу, а від них — чекайте, вас таких багато... А олігархові по цимбалах, йому ніхто не до розказу, звісно, лічильник же крутить і процес іде.

Моделюю в голові, що мене чекає...

Я голий і босий, без шеляга в кишені. Моя платіжна спроможність — мінус нуль. Моє джерело фінансування — простягнута рука і дайте, люди добрі, дайте не минайте. Моє достатнє харчування — смітєвий

власник-олігарх благоденствує. Після того, як нас усіх помножили на нуль, мабуть, в Єгипті в морських хвилях плескається та бульки з усіх дірок пускає...

А як на це реагує наш уряд? Прем'єр-міністр Гройсман з гідністю до себе по телебаченню переконує нас усіх, що підвищення тарифів не буде. А в дійсності, в порівнянні з листопадом 2016 року, тариф за аналогічний період 2017 року у нашому випадку підвищився з 22 до 78, тобто більш ніж у три з половиною рази. Виходить — збрехав.

Жах та й годі. І це при тому, що наш спільний трудовий стаж, мій та дружини, з виходом на пенсію становить майже дев'яносто років.

Уряд переконує, що наша економіка стабільна. Фахівці погоджуються з цим, бо вже сягнула дна. Відтак живемо «по-новому» — на дні. Заспокоюють, що нижче дна життя нема, опускається нікуди. Брешуть. Під тим дном є ще одне дно — яма і стан абсолютного спокою.

Де моя гідність? Де повага? Ми ніхто! Нас двічі помножили на нуль. І хто? Кляті олігархи-монополісти! Начхати їм на закон, яким встановлено, що мінімальний прожитковий мінімум в Україні визначено в розмірі 1450 гривень на одну особу, тобто на дві — 2900 гривень. Відтак мою сім'ю не те що повністю позбавили права на мінімальний прожитковий мінімум, а фактично права на існування, права на життя, а це вже кримінал.

Когорти таких, як я і моя сім'я та мої сусіди, котрі не хочуть жити «по-новому», в їхньому вимірі під плінтусом чи на дні, невинно зростають.

Але жити треба і боротися треба. І щоб жити, треба молотити. Язиком досить. Ціп у руки — і направо, і наліво, і згори ціпом по всіх олігархах і корупціонерах. І по тому, що нижче спина — тому, завдяки якому живемо «по-новому». Що буде — те буде! Кров бухає в голову. Паду в нер-р-рви! Най'го шляк трафить з таким урядом! Треба всіх «ревансів» та «розенквіців», писки яких не впикуються в екрани телевізорів, а разом з ними корупціонерів і олігархів, побороти. Річ така, що нуль поглинає все. Поглине і їх, якщо ми помножимо їх на нуль. Бо нас багато!

Станіслав ГРИНДА.
м. Івано-Франківськ.

— Сусіде, а кого це там шматують під магазином?!
— На жаль, наші з вами збільшені пенсії...

РЕДАКЦІЯ

«Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Цілодобово, без вихідних і святкових днів та профперерви на обід гостинно запрошує до співпраці всіх Авторів, які мріють про власну книгу (тематика майбутнього бестселера може бути найрізноманітнішою: від квантової механіки до народних анекдотів).

Навіть якщо Ви, відчуваючи в собі потенційний талант Івана Котляревського або, у крайньому разі, Марка Твена чи Миколи Гоголя, знічев'я завітали до **нашої редакції** без рукопису майбутньої книги, — ми завжди готові сісти і написати її за Вас у найкоротший строк за 50%-й аванс із Вашої ж щедрої кишені.

ЗНАЙТЕ:

наші редактори-профі бездоганно відредагують будь-який художній, технічний, бухгалтерсько-фінансовий і просто текст, а художники-карикатуристи ще й вправно проілюструють його — залежно від суми коштів, внесених до каси Видавничого Дому, — чи то серйозними, чи то дотепними малюнками.

А ЩЕ:

окрім цікавих книг та брошур на різноманітну тематику, буклетів з творами художників-карикатуристів, ми виготовляємо креативно-ексклюзивну рекламну продукцію.

ДО ТОГО Ж:

наші надійні партнери-поліграфісти — а їх у нас ого-го скільки! — можуть за просто віддрукувати Ваш фоліант не тільки за розумними цінами, а й взагалі... на будь-чому. Оскільки технологічні інновації на сьогодні дозволяють творити будь-які дива.

НЕ ЗВОЛІКАЙТЕ! І ПАМ'ЯТАЙТЕ: НАШЕ ТЕРПІННЯ НЕ БЕЗМЕЖНЕ!

Телефонуйте. Заходьте. Приносьте дозрілі рукописи і гроші — теж дозрілі, а не зелені!

ДО ВІДОМА АВТОРІВ

Рукописи творів сатири і гумору, затверджені Редколегією Бібліотеки журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка», друкуються коштом редакції.

Наші контактні телефони та електронну адресу дивіться у вихідних даних на сторінці 19.

Молодий чорт Варений, на прізвисько Круасан, попався. Попався ганебно, на гарячому, під час практичного заняття зі спокушання. Почалося все добре — молоденька аспірантка Емочка чітко, як за підручником, пускала очима бісиків у бік професора Гнуздай-Барановського — і Круасан вже збирався нанести останній штрих, штрикнувши професора в ребро, коли раптом відчув, що хтось міцно тримає його за хвоста.

— Двійка, юначе! — суворо мовив Гнуздай-Барановський. — Як можна приступати до виконання роботи, не вивчивши попередньо її предмет? Бо ж якби ви не

залік ти будеш здавати у моєму будинку і так, як скажу я.

Круасан поклявся пеклом і рогами Люципера, що виконає всі професорові забаганки, і за п'ять хвилин Емочка вже пускала бісиків у бік доцента Лупатого.

— Всіх обійшов? — суворо спитав Гнуздай-Барановський.

Круасан втомлено кивнув.

— Все зробив, як я казав? — продовжував допитуватись професор.

— Ви що, самі не чуєте? — огризнувся чорт. Знизу долинала лайка, з-за стіни чулося схлипування, нагорі били посуд.

— Що ж, — злагіднів Гнуздай-Баранов-

Батько визнав, що і сам тягне гроші, але з клієнтів своєї фірми. Микола дізнався на-решті, куди загадково зникли його блешні... Тепер вони всі дають вихід емоціям, але ж за півгодини Новий рік, столи вже накріті, треба сідати і святкувати. Не пропадати ж добро? Тож до ранку більшість з них помиряться, вибачаться один перед одним, і почнуть у новому році нове життя. Більш чисте ніж теперішнє.

Круасан похнюпився.

— Та не переживай ти, чортяко! — плеснув його по плечі професор, наливаючи по другій. — Залік у тебе вже є, он який рейвах учинив, а що там буде завтра, твій Казан-Пекельний перевіряти не стане. Тим паче, невідомо ще, чи буде експеримент вдалим.

Круасан повеселішав і вони з Гнуздай-Барановським знову почаркувались.

— Але якщо все вийде, як я задумав, екзамен наступного Нового року ти знову здаватимеш по-моєму.

Чорт мало не вдавився шматком ковбаси, а професор вів далі:

— Тоді розширимо експеримент до масштабів міста. А може, чого вже там, навіть всієї країни! Доведеться тобі цей рік добряче попрацювати над предметом.

Круасан уявив собі, як буде спокушати посадовців розповісти в прямому новорічному ефірі, в якого саме Сірка вони позичають очі і які акробатичні вправи дозволяють їм красти, не докладаючи рук...

«Може, краще одразу до мами?» — малодушно подумав він, але Гнуздай-Барановський налив чергову чарку і життєві перспективи здалися чортові не такими вже й поганими.

«Врешті-решт, спокусник я чи лайно собаче? — риторично запитав себе Круасан. — Прорвемося!» — чорт глянув на годинника і заходився відкорковувати шампанське.

Сергій ПАЛЬЦУН.

🐉 (З ЦИКЛУ «ЧОРТІВНЯ»)

полінувались зазирнути на наш університетський сайт «Хто є хто», то знали б, що жоден студент з хвостом пройти повз мене не може!

— Пане професоре! — заскиглив Круасан. — Я більше не буду. Відпустіть, будь ласка, бо якщо Його Високоосвіченість магістр Казан-Пекельний дізнається, що ви мене схопили...

— Відправить до мами? — здогадався Гнуздай-Барановський, що сам послав до бісової мами не один десяток двієчників.

Круасан ствердно кивнув.

— Що ж, може, хоч це чомусь тебе навчить. Втім... Коли там у вас залік?

— В новорічній ніч.

— Це добре. Я тебе зараз відпущу, але

ський, — сідай, вип'ємо за успішну здачу, закусимо, чим б...

Круасана перехнябило і він перебив професора:

— Але навіщо вам це потрібно? Це ж ваш будинок.

Гнуздай-Барановський розлив коньяк, почаркувався з Круасаном, випив, закусив оливкою, і лише по тому відповів:

— Вважай це експериментом. За останню годину мої сусіди розповіли один одному все, що приховували. Петро Петрович признався дружині, що зраджує їй з секретаркою. Дружина відповіла йому, що давно вже ходить до сусіда не лише за сірниками. Васько зізнався батькові, що потихеньку тягає гроші з його гаманця.

Не знаю, з якої саме причини, я «виступив». Може, далося взнаки пивне похмілля, яке неминуче викликає понурі думки? Чи поганий настрій, який спричинили обіцянки підвищити пенсію? Уряд, мабуть, заклопотався іншими питаннями, а нам знову вийшов «хрен на комірєць». А може, душа

Черга знову закивала головами. Вона, мабуть, запідозрила в мені начальника. Бо звідкіля в мене такий голос?

Втім, я людина індивідуальної праці. Правда, трохи керував невеличкими колективчиками. Не більше 30 чоловік. Хоча... важкими, незручними. Бо всі були грамотні, творчі, майже ге-

НАШ МЕНЕДЖМЕНТ

знову запрагла порядку, якого я в житті ніколи не бачив, а так хотілося... Хоча б на простенькому побутовому рівні.

Одно слово, я «виступив».

— Кудя пошла? — гаркнув я на даму не те щоб похилого, але вже несвіжого вигляду. — Черга закінчується он, біля дверей!..

В аптеці низьких цін завжди так: ліки трохи дешевші, а черги незрівнянно довші. Хворуватий обиватель високо цінує різницю в 5-10-20 гривень і масово товчється тут з відкриття до закриття.

Дама, вже намірившись встромити голову у віконечко каси, завмерла. Черга втупилася в неї всіма очима. Дама зрозуміла, що достроково не вийде, відчайдушно махнула рукою з якимось пакунком і рвонула назад, до дверей.

Черга трохи підрівнялося, перевіряючи, хто за ким.

— Знаєте, з дитинства не люблю хитрожопих, — довірливо сказав я, повернувшись до хвоста черги.

Люди з розумінням закивали головами. Потім був мій ровесник, середньопенсійного віку. Він якось невимушено, як так і треба, посунав до вільного віконця з явним наміром там адаптуватися.

— Мужчинка! У вас що — привілей? Черга он. Хто там крайній? Підкажіть клієнту!..

Той недружелюбно на мене зиркнув, мабуть, теж хотів виступити, але побачивши перед собою ровесника, повернувся і пішов у хвіст.

Потім я перепинив симпатичну дівчию (моє серце ще не збайдужіло до жіночих принад). Вона кивнула головою, оцінила ситуацію і вийшла з аптеки. Мабуть, не було часу стояти в черзі.

За нею (маю на увазі намір проскочити поза чергою) був молодий чоловік. Він не заперечував, навіть приязно посміхнувся і став крайнім.

— Тут дехто не зразу розуміє, — тоном культпросвітника пояснив я, — що черга — одна, а коли наблизишся до видачі, треба перейти до вільної каси... Так швидше, без плутанини.

ніальні. Тобто особами, яких, за визначенням, важко у щось за-пресувати чи просто вишикувати. А щодо голосу? Мабуть, про-ризався. Під завісу.

Питається: навіщо я розповів цю історію? Згадав Президента. Йому ніяк не вдається навести порядок. Нехай зайде в аптеку низьких цін. Потренується.

P.S. Захопившись державними справами, ледь не забув про особисті. Пігулки я купив. За чергою. Достоявся.

Павло **СТОРОЖЕНКО**.

Володимир СОЛОНЬКО

Анатолій **ВАСИЛЕНКО**

ДІЄТА ДЛЯ НАРОДУ

Не станеться дива,
Якщо в кабінеті
Вгодована влада
Таке нам утне:

«Тримаймо народ
На голодній дієті,
Інакше він, з жиру,
Казитись почне!»

Олексій **БОЙКО**.
с. Піків Калинівського району
Вінницької області.

Почесний орден «Перець» – Відродження. III Весела Республіка»

ПОЛОЖЕННЯ ТА ОПИС

Почесний орден «Перець»-Відродження. III Весела Республіка» є вищою нагородою суверенного громадського самоврядного утворення «Перець». Весела Республіка».

Почесним орденом «Перець»-Відродження. III Весела Республіка» особі й гуртовно вшановуються за видатні заслуги майстри Пера й Олівця, які надривають власні пупи, працюючи в царині Сміху.

Цей Почесний орден, на відміну від усіляких інших нагород, не можна купити, а можна тільки заслужити своєю праведною майстерністю і самозреченою відданістю мистецтву Сміху в усіх його веселкових барвах і відтінках.

Почесний орден має форму овалу, у верхній частині якого в лавровому вінку цифрами зазначається чергова річниця від дня заснування першого «Перця», що повсякчас, правда, може стати і останньою, оскільки тісно залежить від кон'юнктури світових овочевих ринків і коливань цін на місцевих базарах.

Нижче сакральних цифр міститься напис словом «років». Це зроблено для того, щоб легковірні громадяни не плутали цифри із сумами винагороди як у твердій валюті, так і м'якій гривні, або, чого доброго, і в копійках, за які вже і сірників не купиш.

Під лавровим вінком по обидва боки симетричними складками спадає малинова стрічка. Малинова, бо це давній колір козацтва, яке вправлялося у гуморі й сатирі, пишучи дошкульні листи тогочасним сильним світу сього. Цю традицію підтримує і «Перець». Весела Республіка» як громадське суверенне утворення на зразок самоправної Січі.

По обидва боки від лаврового вінка симетрично розміщено напис «Завжди з народом», бо народ є єдиним джерелом влади, яку визнає не тільки III Весела Республіка. Він, той народ, як скаже, то декому по саме нікуди зав'яже... А як плюне, то ще й втопить. З народом у нас, погодьтеся, довго не жартують. Бунтівна натура українців доводила це вже не раз в історично-хронологічній послідовності політикам-держимордам.

Уособленням народу є славетна скульптурна композиція Мухіної «Робітник і селянка». Вона не підлягає декомунізації, як не підлягає ніякій штучній декомунізації і сам народ, що є творцем власної Долі.

Фігури робітника і селянки високо над головою підносять кожна по червоній дебелий перчині, вирощеній без ГМО на фермерських ланах розпайованих селян. Насичений червоний колір перчин – це індикатор соціально-політичної напруги в суспільстві. Розмір перчин – показник міри нашого критичного ставлення до дійсності і влади. За величиною обидві перчини однакові, що засвідчує гендерну рівність обох статей.

Фігури стоять на постаменті, в основі якого лежить гібрид ручки й олівця як професійного знаряддя праці сатириків і гумористів. На ручці напис «Гумор. Сатира».

Не слід плутати зі словами, які деякі невігласуваті громадяни дряпають на парканах або деінде. Уточнювати і деталізувати цього не будемо!

У нижній частині ордена напис словами «Почесний орден». Люди звикли, що кожен орден почесний. Навіть вручений негіднику. І тому писати «почесний орден» нібито безглуздо. Але це не зовсім так. У III Веселій Республіці це врахували і ввели на додаток до почесних іще й непочесні нагороди й відзнаки, які вручаються за усякі гучні неподобства (гортай сторінки журналу далі).

Заклечаний Почесний орден сріблястою рослинністю, з якої у Давній Греції робили героям оливкові вінки.

Виготовляється Почесний орден до кожної нагоди окремо і навіть під персональні груди потенційного орденоносця чи орденоносця.

Положення та опис Почесного ордена склав
Генеральний сміховий секретар
«Перець. Весела Республіка»

Тарас Кінько

P.S. Положення та опис Почесного ордена затверджено Великою Радою Гурту III Веселої Республіки у кількості шістдесяти осіб, а можливо, і більше.

ПРОТИ

Сидоржевський він – не Ржевський!
В нього є своя манера:
Він, неначе – поліцейський
Проти міліціонера!

ЧАН

Мовчан, мов – чан.
Вже многа літа!..
В якому вариться «Просвіта».

ЛІНА

І промовчати – негоже,
А згадать – закласти міну!..
Одночасно: і погоже,
Й вибухове слово – Ліна!

КОКА

Коко-коко-Кокотюха
У книжках увесь – по вуха!
Книжку «видасть на гора»
І кричить: «Коко-ура-а-а!»

СВЯТО

Павличко – наш! Павличко – ваш!
Павличка – всім! І всім по сім!..
Павличка не була багато –
Він всенародне наше свято!

СИЛЬНИЙ

Так сказав би сам Левицький (Нечуй):
«Він не Слабо – Сильношпицький!»

БІЛЬ

Шклярить над Україною, шклярить!
Крутезні хвилі б'ються не на жарти!
То наш Василь сідає важко в чартер –
Всім розказати, що у нас болить...

Шмат радянської історії у сатурі
Саші ЧОРНОГО

КАЗКА ПРО ЧЕРВОНОГО БИЧКА

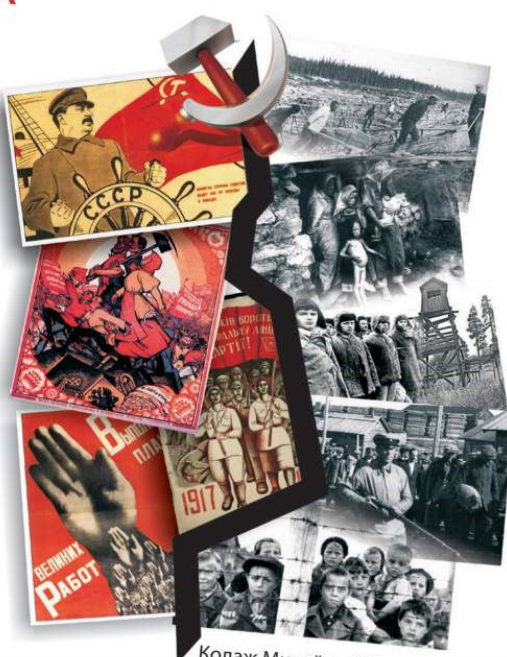
З року в рік
Колективний червоний кретин
Із впертістю свідомої прачки
Цькував інтелігентів:
«Шкідників» – до стінки,
«Спеців» – по шапці,
Професорів – в Соловки,
Науку – під ніготь...
Кожний партійний маляр
Клав на кафедру ноги
І диригував університетами,
Директорствував на заводах...
Як дикий кабан на містку

капітанському,
Топтався на одному місці:
Смикав ножиці,
Склеював слиною скаженого пса
Прориви і «неув'язки», –
Плакати! Плакати! Лозунги! Фронти!
Опудало Чемберлена!..
Наслідок – пошехонська,
Планетарна, бездарна
Дуля...

Партійні Іванушки-Дурачки в кепках
Навіть і не підозрювали,
Що кожна гайка в кожному верстаті
Винайдена інтелігентними мізками,
Що в кожному штепселі –
Гори знання і поклади розуму,
Що покоління зрячих, одне за другим,
В тиші кабінетів,
В лабораторіях
Винаходили, лічили, міряли,
Щоб із руди, із вогню, з бурой нафти
Зробити людині покірних слуг...

І ось, як іржавий трактор
Впав догори колесами в смердюче багно,

Коли в селах не стало ані голки, ні цвяха,
Коли серп і молот можна було узріти
Лиш на настінних плакатах,
Коли свої інтелігенти, Святі Дурні,
Розчавлені партійними задами,

Колаж Михайла ШЛАФЕРА.

Зв'язані по руках і ногах,
Харчали під дошками, –
Червоні віслюки покликали
Спецо-варягів:
«Потрійний оклад! Добірне меню!
Панські квартири за колючими загорожами!
Оазиси ситого буржуазного життя
В убогій пустелі!
Будуйте! Женіть! Здавайте ум напрокат!, –
Свої заплювали... Чужинські надійніші...»
І ось потяглися з різних країн
Високої проби рОботи:
Китай, Гвінея, чи Радянська вотчина –

Гроші не пахнуть, ікра не смердить,
Соловецький стогін не чути...
Завод на завод! Поверх на поверх!
Електричний трест для вироблення масла
З трупних хробаків!
Хмарочоси із торфуги! Свинець із трахоми!
Крематорії із модерновим комфортом
Для політкаторжан!
Самогон із моців Ілліча!
Перегнати Америку!..
І знову дуля... Стоповерхова,
Грандіозна, радянська, сталінська
дуля...

Знову заклик:
«Милість безпартійним!
Пощада інтелігентам!
Амністія мізкам!
Видати потерпілим й недомученим
премію...»

ГПУ витирає гіркі сльози образи,
Сталін притискує спеців до волохатого
серця,
Варяги впаковують свої валізи,
Горького, який кляв минулого тижня
інтелігентів,
Оголошують ухилиantom.
Партійні малярі почухуються на своїх
командних висотах, –
Гримить Інтернаціонал!

П'ятирічка задом наперед вилазить
На старий, поламаний трактор
І казка про червоного бичка
Починається знову...

1931

Сатира «Казка про червоного бичка» перекладена з незначними скороченнями за виданням «Саша Черный», Смоленск, «Русич», 2002.

Павло **СТОРОЖЕНКО**.
м. Полтава.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Юрія Іщенка)

– Товаришу генерале, ви – учасник АТО?!!
– А ти хіба не пам'ятаєш, як я майже годину вручав нагороди бійцям на передовій?..

МІНІАТЮРИ З НАТУРИ

СТАБІЛЬНІСТЬ

Ситуація, здається, вже стабілізується.
Економіка країни на кризі базується.
Є у цьому феномені характерна риса:
Чверть століття в нас незмінно
Криза, криза й криза...

ДОСВІДЧЕНИЙ ФАХІВЕЦЬ

– Ти, Миколо, представляєш
Блок опозиційний.
Кого ж в суд запропонуєш
Антикорупційний?
– Свого свата – адвоката, –
Фахівця в законі.
Сім разів я з ним, в натурі,
Коротав на зоні.

ХТОСЬ УЖЕ НАВАРИВ

Ні жирів у діда Власа,
Ані риби, ані м'яса...
Хоч за газ платіж бери
Та із неї суп вари.

Володимир **ПЛЮВАКО**.
с. Коломацьке Полтавського району
Полтавської області.

З ДРУЗІВ ПО СЛОВУ

В редакції газети «Урядовий кур'єр» я 15 років пропрацював редактором відділу науки і медицини. За цей час у мене серед науковців і медиків з'явилися не тільки добрі знайомі, а й друзі, які попри інші чесноти мали ще й почуття гумору. Значною мірою саме завдяки ним і з'явився розділ «З друзів по слову».

МОЖЛИВІ ВАРІАЦІЇ

Лікар, усадивши пацієнта в крісло, каже:
– Відкрийте рот.
Пацієнт, мабуть, мав уже досвід спілкування з лікарями, то й запитав:
– І сказати «аааа»?
– Зараз не кажіть, згодом ви його проспіваете.
У цей час від сусіднього крісла почулося:
– А-а-а!
– Отак? – злякано запитав пацієнт.
– Можливі варіації, – заспокоїв його лікар.

ЗА БАЖАННЯМ

Пацієнт, уже збагачений досвідом спілкування зі стоматологами, сівши в крісло, запитав лікаря:
– Відкривати рот?
– Як хочете. Якщо важко, я можу й крізь губу свердлити.

ПРОЦЕДУРА ЗНАЙОМА

Пацієнт, переступивши поріг кабінету, запитав жінку-хірурга:
– Це ви будете видаляти мені зуб?
– Я. А хіба що?
– Дивно якось. Раніше я мав справу виключно з чоловіками.
– Вам уже видаляли зуби?
– Так. Кулаком.

ДОРОГО КОШТУЄ

Лікар, заглянувши в рот пацієнта:
– Болів зуб?
– Болів.
– Ви виколупали те, що я туди вчора закладв?
– Ні.
– Чому? Я ж казав: болітиме – виколупайте.
– Казали, але я за нього так дорого заплатив...

ЯКЩО НАПОЛЯГАЄТЕ...

– Лікарю, у мене щось із зубом трапилось...
– Що саме?
– Уранці прополоскав рот содовим розчином, як ви радили, а він випав...
– То викиньте.
– Але ж це той зуб, який ви збиралися сьогодні пломбувати!
– Якщо ви наполягаєте, то запламуємо. Платить у касу 500 грн.

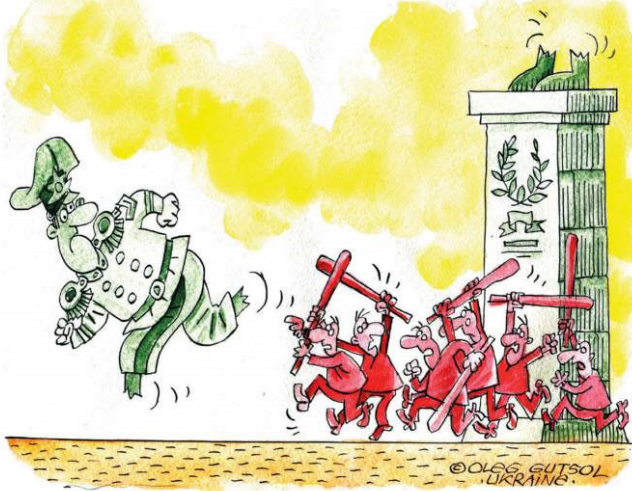
ЩО ДО ВПОДОБИ

Лікар-гомеопат питає пацієнта-пенсіонера:
– Скажіть, будь ласка, яку їжу ви найбільше любите? Це потрібно мені, щоб призначити вам найефективніші ліки.
– Масло, сир, сирокочену ковбаску, баличочок...
– Не жартуйте, хворий, я вас серйозно запитую.

ЦІЛЮЩІ ЛІКИ

Лікар подає пацієнтові рецепт і каже:
– Оці ліки як поп'єте, так і одужаєте.
– А як не одужаю, знову до вас прийти?
Лікар здивовано подивився на нього:
– Жоден із тих, хто пив ці ліки, знову не приходив...
Іван **ВЛАСЕНКО**.
м. Київ.

Олег ГУЦОЛ

© OLEG GUTSOL
UKRAINE

Ситуація з натури. Ви прокинулися вранці, повільно зайшли у ванну кімнату, щоб помитися, почистити зуби, але як тільки відкрили кран, він почав шипіти, бризкати, а каналізаційні труби гарчати, булькати. Словом, огризатися.

Ви не встигли поділитися цією новиною зі своєю дружиною, як із того самого крана почувся людський голос: «Увага, увага! Говорить «Київводоканал». Працюють всі водопровідні труби столиці. Послухайте важливу інформацію. У зв'язку з тим, що частина небережливих споживачів холодної води використовує щомісяця по 25–30 кубічних метрів, а точніше тонн води, «Київводоканал» змушений оголосити «сухий закон», оскільки запаси води вичерпалися. Чекайте нових повідомлень. З повагою «Київводоканал».

БУХГАЛТЕРІЯ
3000,0 2000,0 5000,0 5000,0

Ви стоїте серед ванної кімнати, як ошелешений споживач холодної води, ошелешені, розгублені, роздратовані, стискаючи від злості у руках огризки пахучого мила, а у роті – зубну щітку. «І хто вони ті небережливі споживачі?» – думаете про себе. – По-трапили б вони мені до рук...» – і жбурляє залишки мила в унітаз.

На душі, як і в водопровідних трубах, стало сухо і гірко. Добре, що хоч мізки не залежать від «Київводоканалу». Їх не треба ні мити, ні чистити. Вони тверезо оцінюють обстановку і підказують вам, що треба негайно, прямо у піжамі, бігти до поштової скриньки за квитанціями. Бо одна справа слова по водопровідному радіо, а інша – офіційний документ.

І він вас чекав. Розгортає тремтячими руками і ще більш ошелешені, ніж у ванній кімнаті, як вкопаний, стоїте біля ліфта. В очах рябіють цифри: 30,42 куб. 524 грн.

Мізки відмовляються працювати у звичному режимі. «30 тонн води за місяць на двох», – повторюєте пошепки, і замість того, щоб повертатися у квартиру, у піжамі вибігаєте на вулицю і біжите у напрямку офісу «Київводоканалу».

Через кілька хвилин, прийшовши до тями, помічаєте, що ви не одні. Наввпередки з вами біжать десятки незнайомих і знайомих вам чоловіків і жінок підтопаного віку, розмахуючи квитанціями. На душі і в роті стає ще сушіше. «Сухий закон» робить свою справу.

Контору «Київводоканалу» бере штурмом, але без матеріальних збитків, зате з моральними травмами.

Оператор міряє вас поглядом холодної води і здивовано оглядає ваш смугастий одяг.

– Ви що, прямо з ванної?

– Ага! – на підтвердження витягуєте з кишені зубну щітку і пасту. – Де у вас тут можна вмитися і почистити зуби?

– Щось убивство трьох людей не дуже схоже на хуліганство...
– Тоді пиши – зісне хуліганство!

– Що ви собі дозволяєте, немолодий чоловіче? – операторша стискає кулаки і стає з-за столу.

Ви згадуєте парубочькі літа і приймаєте відповідну позу. Суворим поглядом змушуєте її сісти на своє місце. І, не гаючи ні секунди, тикаєте їй під носа квитанцію. Користуючись моментом, те ж саме роблять інші клієнти «Київводоканалу». І в кожній квитанції по 25, 30, 40 тонн нібито спожитої за місяць холодної води однією, двома, трьома особами. Як засвідчували документи, кілька десятків людей за тридцять днів випили, вихлюпали, вичерпали ціле озеро води.

– Ми ж не слони! – доводили одні.

– І на сторону воду ми з дружиною теж не продавали, – виправдовувався вісімдесятилітній дідусь.

Закінчилася ця каламутна історія тим, що в «Київводоканалі» визнали свої помилки у квитанціях. Але винними зробили... комп'ютери. Мовляв, вони скаламутили воду. Але таке тривало не один місяць і ні в кого не викликало здивування? Тому напрошуються кілька висновків. По-перше, думали, що, як кажуть, номер пройде і законслухняні споживачі мовчки оплатять послуги «Київводоканалу». По-друге, не інше ж намагалися у такий спосіб прикрити різні шахрайські схеми з використанням холодної води (постачанням, водовідведенням, споживанням). Термінологія в усіх «Водоканалах» досить таки каламутна. А у такій воді, як відомо, і шахраювати краще, і кінці у воду легше заховати.

Михайло **СТЕПОВИЙ**.
м. Київ.

Володимир СОЛОНЬКО

АНТИКОРУПЦІЙНІ ОКУЛЯРИ

Як зізнався в інтерв'ю грузинській версії журналу «Форбс» прем'єр В. Гройсман, проблема корупції у нашій державі... перебільшена. В усякому разі він її зблизька, не здає, не бачить, на відміну від ворогів України, яким вигідно подавати усе у негативному ключі задля дестабілізації ситуації та створення негативного іміджу для країни. Відповідно, і члени уряду та окремі політики теж не помічають корупції у себе під носом. Виявляється, що наша влада серйозно хвора на... близорукість та дальтонізм. Тому далі як з вікон власних кабінетів не бачить і плутає кольори, зокрема чорний із білим.

Єдиний вихід – негайно почати виробництво антикорупційних окулярів європейського зразка для представників влади. Антикорупційних правозахисних органів для нього не достатньо.

ДЕФИЦИТ НА ПОСЛІВ

Відомо з офіційних джерел, що станом на лютий в Україні є дефіцит на послів. Зокрема, їх немає у восьми європейських державах: у Данії, Греції, Естонії, Ірландії, Латвії, Швеції, Чорногорії, Хорватії. Відсутні представники нашої країни в Алжирі, Вірменії, Ефіопії, Казахстані, Киргизстані, на Кубі, у ПАР, Перу, Росії.

Щоб виправити це становище, радимо міністерству закордонних справ скористатися послугами «Перець». Весела республіка», зокрема кандидатурами нашого дипломатичного корпусу (див. стор. 19).

ДЕЗОРІЄНТОВАНА ГРИВНЯ

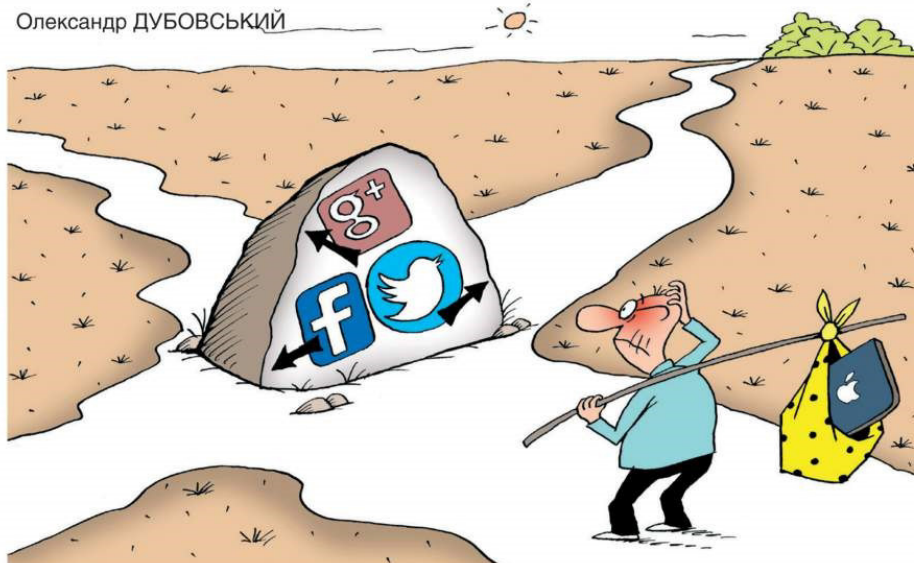
Якщо взяти середній рівень цін в Україні й США і розділити одне на інше, то курс мав би зараз бути у нас 8–9 грн за один долар. До такого висновку прийшов експерт-заступник голови Національного банку України Олександр Савченко. На думку експертів «Перця», причина у багатосторонності політики. Тому гривня ніяк не може обрати свого курсу. В якій тільки стороні її не шарпали за роки незалежності! Ось вона і втрачала орієнтири. І дерється вгору. А може, її туди навмисне тягнуть за вуха?

ЖОНGLЕРИ КІЛОВАТАМИ

Щокварталу, якщо не щомісяця, чиновники різного рангу, як циркачі, жонглюють тарифами, лякаючи населення підвищенням ціни на електроенергію. Розраховують на малообізаного радянського совка, який, мовляв, усе проковтне і повірить, що з електроенергією у нас справді дефіцит. Отож поки що не від'єднали наше «Інформаційне агентство Перцю» від електропостачання, надаємо офіційну довідку кожному читачеві: «2017 року Україна продавала 5,166 млрд кВт/год електроенергії – на 28,6% більше, ніж у 2016 році». Не будемо показувати пальцем, у якій країні йде українська електроенергія, влада про це сама знає. Але в усьому є межа. І постійне збільшення апетитів, які, як відомо, зростають під час їжі, може призвести до замикання у моральній мережі суспільства, енергія якого вимірюється не кіловатами.

Черговий Панько **БЛОГЕР**.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

У Рівному на місці магазину «Прометей» з'явився торговельний заклад сучаснішого типу під скромною назвою «Копійка». І товари, і ціни тут – як і в інших супермаркетах міста. І працівники нічим не відрізнялися донедавна від колег по прилавницькому ремеслу. Приймали товар, викладали на полиці, брали гроші за придбане. Як готівкою, так і через банківські термінали.

Почав призивчатися до своєї «Копійки» й автор цих рядків, оскільки від дому до неї – рукою подати. Тож нещодавно знову завернув

«Копійці»! Бо щось із картою сталося. Зникли з неї збереження...

Позиченими коштами розрахувався. І подався в банк. З'ясувати, де поділися з картки мої кривні.

Там швидко з'ясували: коштів із картки зняли... в супермаркеті «Копійка»! І порадили:

– Йдіть у супермаркет і, набравши наш номер телефону, дайте слухавку продавцю. Ми їй усе пояснимо.

Пішов. Сказав, що гроші з моєї картки зняв їхній касовий апарат. І подав слухавку.

Із таємниць маркетингу

сюди за черговою покупкою. Взяв потрібні продукти і підійшов розраховуватися до касового апарата, за яким сиділа молода білявка. Дістав, як завжди, розрахункову картку, подав касиру. І в очікуванні її грошового присуду, замріяно поглянув через вікно супермаркету на красуню-осінь, що підбирала собі нові фарби для якнайшвидшого побачення із сестрицею-зимонькою...

Аж чую:

– Ви ввели неправильний пін-код! Зробіть це ще раз!

Виконав слухняно наказ ділової жінки, подумавши водночас: «Тож ніколи не помилявся! Невже улюблена пара року мізки запаморочила?» Натомість почув:

– І цього разу чек показує, що пін-код – неправильний! Ідіть і зніміть готівку. Бо картою не розрахуетесь!

Послухався і покірно пішов до банкомату. Та на рахунок виявив лише кілька гривень від суми, яка на ньому мала бути...

Від стресу затіпало, в голові запаморочилося. Що за чудасія? Де поділися кошти?

А товар чекає біля касира. Тіпання перейшло у сором: не можу розрахуватися за якусь дрібницю, що вартує якусь сотню гривень...

Покліпав зніяковіло очима – і побачив давнього знайомого!

– О, – кажу, – добре, що зустрілися. Виручай: позич грошей, аби розрахуватися за покупку в

Але касирка-білявка відмовилася її брати:

– Не може такого бути! Писало ж, що невірною набраний пін-код! Писало аж двічі!

Після цього попросила охоронця викликати з кабінету одного зі своїх керівників. І вони енергійно почали ритися у сміттеві корзини, шукаючи мої... чеки...

Черга покупців перемістилася до сусідньої каси, з подивом спостерігаючи за роботою моїх «помічників».

Одного таки знайшли. На дні корзини. А другого касирка несподівано дістала... з шухляди. Обидва паперові свідки начальниця забрала собі та попросила в мене мій номер телефону та дала свій:

– Завтра й післязавтра – вихідні. Тож зв'яжемося в понеділок. І ми вам кошти повернемо!

У понеділок за наданим номером телефону до голосу її власниці не добився. Відтак подався у супермаркет...

Приходжу і кажу знайомій до болю касирці про мету свого візиту. Та відправила мене в кабінет до начальниці. Моїй появі та дещо здивувалася. Але попросила зачекати та заходилася телефонувати у банк.

Після півгодинного очікування почув:

– У банку кажуть, що ваші гроші не надходили. Треба письмову роздруковку для підтвердження. І через кілька... днів ми ваші кошти, якщо вони були зняті з картки, перекажемо на ваш рахунок.

– Так у банку мені вже показували підтвердження! – обурююсь. – І вже минуло два дні, як це трапилося. Скільки ж можна кота за хвіст тягати?

– Тоді йдіть у банк і принесіть нам письмову роздруковку! – отримав чергову пораду.

Знову пішов. Але там сказали, що можуть її дати лише через кілька... днів.

– Так усно поясніть продавцям-молодцям, що доказ щодо зняття коштів у вас є! – вибухнув гнівом і тут. – Що за замкнене коло?

Та мого прохання банкірша не виконала.

– Тільки через кілька днів дамо роздруковку! – сказала, як зав'язала.

І я почимчикував... у супермаркет. Дорогою набрав номер начальниці і пояснив:

– Ваш обікрадений клієнт – не хто інший, як представник журналу «Перець». Ми давно шукали таких шахраїв, як ваші працівники! Ось і знайшли. Розмалюємо на всю Україну! І вашу «Копійку» люди обминатимуть, як чортове лігво!

І тут нарешті вухо вловило:

– Пробачте, пробачте. Ми вас чекаємо за грошима.

Отак і повернув поцуплене. Але ніхто ні в супермаркеті, ні в банку не зміг пояснити, яким чином із «невірною» набраним пін-кодом із моєї картки зникли бідолашні гривні.

Може ти, читачу, зможеш це зробити? Чи хтось із правоохоронних органів? Бо ж будь-яка загадка має свою розгадку. Чи не так?

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Володимир СОЛОНЬКО

Департамент нагород журналу «Перець. Весела республіка»

КОРУПЦІОНЕРАМ ВІД НАРОДУ – ГАНЕБНУ НАГОРОДУ!

Любі друзі!

Шановні пані та панове!

Дорогі товариші та товаришки!

Прийміть наші привітання з приводу успішного провалу депутатами Верховної Ради України розгляду низки альтернативних законопроектів про створення в Україні Антикорупційного суду. Українська корупція знову довела свою виняткову життєздатність, силу і вплив, а також те, що, як і раніше, успішно продовжує здійснювати керівництво країною. Корупціонери знову віртуозно виграли двобій із тінню, бо, схоже, опонували про людське око самі собі і зіграли у піддавки з самими собою. Вони відсунули у майбутнє час, необхідний для створення такого судового органу, і можуть тепер спокійно й упевнено точити, як шашіль, державу і далі. Головне було не допустити створення Антикорупційного суду до початку парламентських і президентських виборів, якими вже вагітна Україна і має розродитися наступного 2019 року. Бо якби їм цього не вдалося зробити, то в Україні стався б грандіозний політичний викидень з вини суддів-акушерів Антикорупційного суду! І багато хто передчасно вилетів би зі списків кандидатів як на обрання у парламент, так і в президенти... Виник би такий катастрофічний

дефіцит кандидатів, що їх би довелося мобілізувати або відловлювати на тих заповідних територіях, де громадяни України вже давно забули, що таке гривня і як вона виглядає, а про долар не чули взагалі. Або й імпортувати чи виводити кандидатів у пробірці, щоб дістати політично чистий генетичний матеріал.

Може, воно й на краще, що депутати не стали приймати з розгону закон про Антикорупційний суд, який судитиме їх самих. Бо не зрозуміло й те, звідки збираються набрати і суддів, які б могли посісти місця в Антикорупційному суді. Такі в Україні іще й не народилися, тож чекати на їх народження й пошук доведеться, мабуть, до нових віників. Доки ті судді, що є, іще не вимерли.

Але все, як і сподівалися, обійшлося. Закон успішно провалений. Хоча його й можуть реанімувати будь-якої хвилини, якщо усі з усіма сторгуються. Тепер цим законом можна більше не перейматися. Політична передвиборна вагітність не буде перервана, і є сподівання, що знані корупціонери успішно переживуть політичну реінкарнацію і знову посядуть свої насиджені місця у парламенті і вищій владі, якщо, звісно, їх найближчим часом без корупційного суду не абортують, ввіймавши прямо на вулиці, антикорупційні зарубіжні і вітчиз-

няні політдефектологи і народні гінекологи, визнавши, що наступні електоральні пологи будуть знову патологічні, бо багатояйцевий плід формується під впливом потужних мутагенних корупційних факторів.

Тож годі вже плодити корупційних мутантів! Так вирішили у журналі «Перець. Весела республіка» і запровадили безчесні відзнаки для видатних хабарників і корупціонерів. Їхні заслуги вже оцінені у грошовому еквіваленті і будуть вшановані непочесними лауреатськими нагородами журналу «Перець. Весела республіка», ступінь яких в антирейтингу визначається відповідно до величини неправомірно набутої ними вигоди. З проектами нагород читачі можуть ознайомитися особисто. Вони виставлені на всенародний огляд. Та є думка, що лінійка нагород має бути розширена, бо тільки цим елітним переліком вона не вичерпується, адже корупція багатоліка і різнокаліберна.

Ми сподіваємося, що кандидатури для вручення нагород за результатами розгляду надаватимуться нам Національним бюро антикорупційних розслідувань, Слідчою антикорупційною прокуратурою та Національним агентством з запобігання корупції. Ступінь їхньої активності у співпраці покаже, хто з них найбільше, а хто найменше сам уражений корупцією та годується молоком підвищеної жирності з її пишних материнських грудей.

Якщо нас не підкуплять до того часу гуртом і поодиночі і нам не доведеться нагороджувати самих себе отими орденами, то чекайте на продовження.

Голова Президії Президентського корпусу -
Юрій ІЩЕНКО.

Секретар Президії Президентського корпусу -
Тарас КІНЬКО.

Малюнки Сергія СЕМЕНДЄВА

Сторінка для дітей

ЗАГАДКА

Вона крихка і біла
Всередині та зовні.
Стоїть собі без діла,
Вуста її безмовні.

Замість волосся — пір'я,
Вуглики чорні — очі.
За цілий день з подвір'я
Нікуди йти не хоче.

(Снігова баба)

Аркадій МУЗИЧУК.

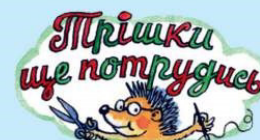

Вовкуватий і сіренький,
І барбосам не дружок...
Виє... З місяцем частенько
Налаштовує зв'язок.

Не сидиться їй на місці —
На хвості розносить вісті.
Це — інформаційний хвіст!
Заздрить кожний журналіст...

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.

І жак, мабуть, днів сто
Шив жирафу пальто.
Міряв той так і сяк —
Не підходить ніяк:
— Прощу, друже, коліси
Трішки ще потрудись.
Щоб було до лица —
Переший комірка.

Смішно було бачити
Раз бобру,
Як тягнув кінь возика
На гору.
А коли вже на вершечку
Був той віз,
Сів на нього коник —
Йй хода вниз!

Василь ТИТЕЧКО.

Хто сильніший

Сперечаються Петрусь,
Ярослав і Діма:
— Найсильніший мій татусь —
Мотоцикл підніме.

— Із коляскою, чи як? —
Ярослав питає.
— Може він і так, і так:
Силу добру має.

— Мій підніме «Жигулі»
І не надірветься.
Ті, що в бабці у селі, —
Петрусь не здається.

Ярослав очима лиш
Кліпає й ні слова.
— Ну а ти чого мовчиш?
Відібрало мову?

— Мій не буде підіймать
Ні того, ні того,
Бо заступників аж п'ять
Є у тата мого.

— Назвіть мені, любі діти, —
Учитель питає, —
Найстарішу жінку світу,
Що досі літає?

І усі підряд негайно
В Інтернет «залізли».
І у кожного, звичайно,
Відповіді різні.

Переглянулися знову
Між собою діти.
Але й далі загадково
Говорив учитель:

— Її знають в кожному домі,
І лише старою.
І ви з нею теж знайомі...
З бабою... Ягою.

Малюнки Олексія КОХАНА

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ВІТАЄМО!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА

*Письменника-гумориста, лауреата
Перганських премій, Заслуженого
журналіста України, активного розбудовника
II-ої, а нині невідомого фундатора III-ої
Веселої Республіки «Перець», нашого
незмінного Сміхового префекта на Полтавщині*

Павла СТОРОЖЕНКА

з його славною датою –

70±2

років від дня народження

НЕЗАЛЕЖНА ЕКСПЕРТИЗА

❖ БАЙКА ❖

Коли Баран присягу склав
і взяв на себе всю управу,
тоді й реформи розпочав,
а в їх числі – й у сфері права.

Аж свіжий факт: при світлі дня,
як це не раз уже бувало,
загризли Вовчики Ягня,
котре без нагляду гуляло.

І Вівці скаргу подали,
а ще – проект законодавства,
щоб злі Вовцюги не змогли
вести розгул самоуправства.

Баран проект цей відіслав
(йому віддати слід належне)
до незалежного Осли
на експертизу незалежну.

А там – за експертів Лиси,
в яких – усюди власне членство,
які завжди в усі часи –
за Вовче в лісі верховенство.

Прислали висновок вони,
що верховенство це – довічне
і що віднині Барани
є Вовча їжа стратегічна.

І в нас: чи то новий закон,
чи на мітлу придатність хмизу,
– спеці везуть їх за кордон
на незалежну експертизу.

Питається: «Невже вони,
як ті Осли та Барани?»

Леонід **КУЦІЙ**.
м. Вінниця.

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ
ГІБРИДНИХ ЛІТ

*(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)*

РОКУ 2018-го.

ПУСТИ ДІДЬКА В ХАТУ, ТО ВІН ВБ'Є І БРАТА

За офіційними даними, протягом останнього року рівень злочинності в Україні помітно зріс. Люди почали частіше звертатися за допомогою до правоохоронців.

Що не кажіть, а війна дається взнаки і на мирній території. Мало не щодня в телевізійних новинах ми зустрічаємося з випадками підризу на мінах та гранатах цивільних людей. Цифри просто вражають. Від початку АТО (точніше російської агресії) чисельність вилучених поліцією боеприпасів зросла більш як утричі, порівняно з «мирними» роками.

Експерти вважають: перше, що безпосередньо впливає на злочинність – соціально-економічна складова. Коли відбувалася девальвація, люди в три, п'ять, а то й десять разів стали біднішими. Плюс зростання цін, тарифів і безробіття. Тому багато хто йде на збагачення за рахунок вчинення кримінальних правопорушень: від дрібних крадіжок і шахрайства до вбивств.

Інший чинник – це АТО, війна. Чимало зброї у людей на руках. Вилучалася вона і в біженців, багатьох внутрішньо переміщених осіб, які зареєстровані безробітними.

Переважає кількість із понад півтора мільйона вимушених переселенців з Донбасу та Криму – законслухняні люди. Але є й інші. Це категорія, яка не бажає працювати, а жити хоче на широку ногу. Тому трапляються випадки, коли вони вдавалися до пограбувань і навіть убивств тих, хто прийняли їх у своєму домі. Про таких пройдисвітів кажуть: «Пусті дідька в хату, то він вб'є і брата».

МУХА НЕ БОЇТЬСЯ ОБУХА

Національна комісія, що здійснює держрегулювання у сфері зв'язку та інформатизації, затвердила нові граничні тарифи на універсальні послуги поштового зв'язку. Із січня 2018 року вони зросли від 16 до 43,2 відсотка.

Це питання було ініційовано ПАТ «Укрпошта» у зв'язку із набранням чинності нової редакції Порядку регулювання тарифів на універсальні послуги поштового зв'язку. Відомство визначило, що підставою для перегляду тарифів є зміна податків і зборів (обов'язкових платежів) мінімального рівня заробітної плати, ставок орендної плати, цін і тарифів на паливно-енергетичні та матеріальні ресурси, які не залежать від господарської діяльності операторів поштового зв'язку, але впливають на рівень планової собівартості.

Експерти просили поштовиків добре над таким рішенням подумати. Не спитавши броду, не лізти у воду. Але сталося те, що сталося.

Нововведення зв'язківців уже добре відчула через свій гаманець жителяка міста Деражня Хмельницької області Варвара Яворська. Вона дуже хотіла привітати рідну сестру, що проживає у Ризі, із днем народження. Як і належить, прийшла на поштове відділення, аби відправити їй листа та п'ятикілограмову посылку. Там сказали, що за новими тарифами такі послуги обійдуться близько тисячі гривень.

Не довго думаючи, Варвара Дмитрівна спакувала ще дві посылки і вирушила рейсовим автобусом із Києва до Латвії. Жінка підрахувала, що дорога їй обійдеться майже у таку ж ціну, що й відсилення посылки. Зате ж святкуватиме народини сестри разом, у сімейному колі!

Подейкують, що в департаменті стратегічного розвитку дорожнього ринку та автомобільних перевезень Міністерства інфраструктури України (якому, до речі, підпорядковується і «Укрпошта») уже потирають руки, плануючи збільшити кількість рейсів у країни ближнього зарубіжжя через підвищення тарифів на посылки. І людям буде краще, бо частіше бачитимуться з рідними, і департамент поповнюватиме свій бюджет.

Наразі доброзичливці дорікають поштовикам: добре було і вперед дивитися, а ще краще назад оглядатися.

Але ті на це аж ніяк не реагують. Мовляв, муха не боїться обуха.

Як воно буде насправді, поживемо – побачимо.

(Далі буде)

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Кадрові призначення своїх, просування власного бізнесу, цинізм, нарцисизм і марнославство – все це ознаки поведінки нинішньої влади, яка прямо суперечить суспільним очікуванням після Майдану. «Владні герої Майдану» чотири роки «мужньо і послідовно» колекціонували гроші, посади, іменні пістолети, звання й нагороди... Україна пройшла чотирирічний шлях від Революції гідності до «влади негідників». Що далі? Або демократична та правова зміна «влади негідників», або народні методи її усунення. Отож, вибір у нас є!»

СОБАКА Й КІНЬ

Був на селі Квачан-собака,
Кудлатий та товстий;
Хвіст здоровенний, як ломака,
І сам такий страшний.
Раз, лежачи знічев'я на травиці
У холодочку під кущем,
Він розбалакався з Конем
Про те, про се, про всякі дурниці,
А далі річ на те звернув,
Що він у господарстві – сила,
Не те що Кінь або Кобила, –
Усяк се, може, чув.

– Що ж, Коню, ти?
Попихач головатий...
Диковина тим возом торохтять;
Велике діло борону тягати
Або снопи возить!
Он я: і череду у полі доглядаю,
Ввесь двір, кошару стережу,
До току побіжу –
Цілісінькую ніч не спочиваю! –
На річ таку Собаці Кінь сказав:
– Се, може, й правда, хто вас знає;
На світі всяк буває...
А я б тебе про от що попитав:
Коли б я не хотів у полі працювати,

Микола ТОМЕНКО, політик, громадський діяч.

Коли б я хліба не возив,
То що б стеріг тоді кудлатий
І що б він їв?
І люди є такі ледачі,
Мудрують по-собаки:
Ми, бачте, сила, ми – стовби,
У нас, мов, золоті лоби,
Ми громадяне,
А то все суччя копійчане,
Бадиля світове!..
Сказав би щось про Квачана такого –
І що воно й до чого, –
Та цур йому! Бо ще порве...

Леонід ГЛІБОВ (1827–1893).

Рубрику веде **Валентин ШУЛЬГА**.

ІЗ НОТАТОК НЕБАЙДУЖОГО

Навіть якщо це найунікальніший пам'ятник у світі. Бо кожен дурень вважає, що найунікальніший у світі – він. І на одній території два унікали існувати не можуть. Дурень любить, коли скрізь рівно. І пусто.

Око вищестоящего не має за що зачепитися – раз.

На пустирі ти могутніший – два.

А «три» його вже не цікавить. Він уміє рахувати тільки до двох. «Ать-два! Ать-два!» Бо він з династії фельдфебелів... Народ за те, щоб і в нас рідну мову вивчали. А Феня з Броварів каже:

– Кому ето надо? Щоб рибйонку голову забивать? Щоб він шизом ставав? Дебілом? Вона і так в нього забита. Шейками. Брейками. Роками. Коками. Металом. Коноплями. Макком... І Бровари – не Бурундія. Там ще, може, без штанів ходять. А в нас уже, слава Богу, джинси. З Техасу...

Так, дурному набагато легше.

Євген ДУДАР.

Чули? Нове досягнення цивілізації. У школах Бурундії почали вивчати історію свого народу...

Диваки. У передовому світі свою вже давно позабували. А вони тільки вчать. І навіщо? Практика показала, що дурному набагато легше. Не знаю, як у Бурундії, а у Броварах так. За принципом поплавка: чим легше, тим вище. І чим вище – тим далі від свого коріння.

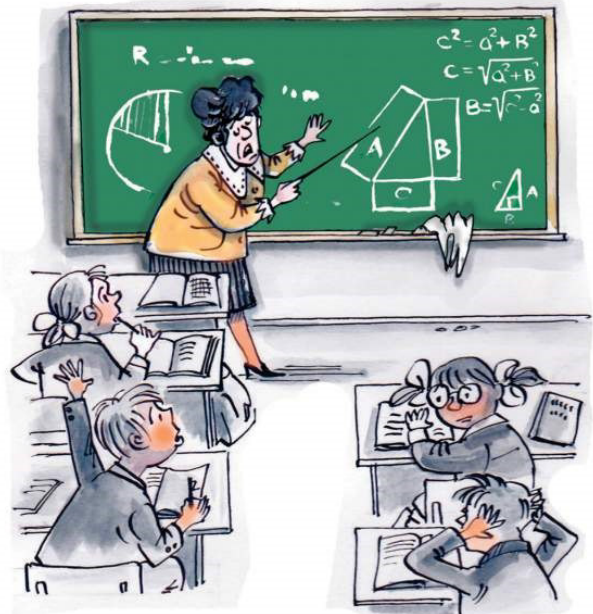
Що там уже говорити про історію. Мову одбирає. Рідну. Бо вона нагадує, що твоє коріння у землі. Твоїй. Пращурів твоїх.

Ніби із землі коли-небудь виростало щось ненормальне. Ніби мати рідну землю – це ганьба. А найбільша честь бути лопухом. Який липне до конячого хвоста прибульця. І кочує по всьому світу.

Он у Франції лопухів не було, їх занесли на конячих хвостах. Солдати російської армії. Може, там є і наші. Броварські.

Феня з магазину «Риба-м'ясо» каже: «У мене свої мозги. І мені всьо равно, яка історія і який язык. Аби м'ясо було...» Якщо Фенині «мозги» тільки у голові Фені, то ще півбіди.

А коли вони в голові історика, міністра, мовознавця? І навіть такого собі найменшенького голови найменшенької сільради. На території якої ще не згорів пам'ятник архітектури. То це вже біда. Бо він обов'язково згорить.

– Петрику, якщо тобі та всім іншим щось незрозуміло, то нехай вам репетитори розтлумачать...

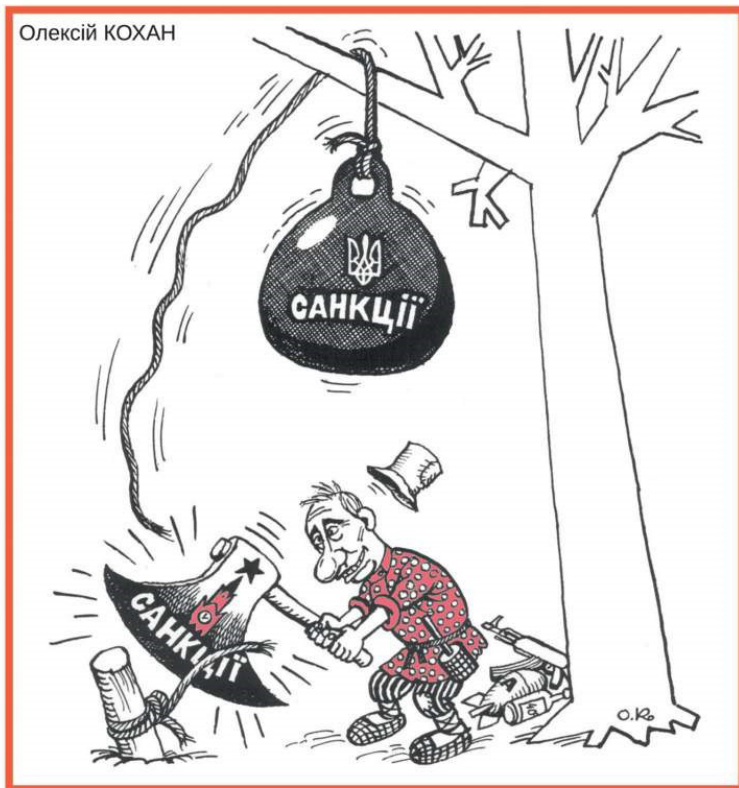
Валерій ЧМИРЬОВ

перець на передовій

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олексій КОХАН

Сергій ФЕДЬКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

**ДОШКА
ОБ'ЯВ
У ДОНЕЦЬКУ**

ЗДАЮ В ОРЕНДУ

За водку, віскі і коньяк
Здаю в оренду особняк.
Його хазяїн — мільйонер.
У Раді він сидить тепер.
А я, між нами, тет-а-тет,
Охороняю цей об'єкт.

ПРОДАЮ

За тридцять євро продаю
Шалку свою.
Пилиночки із неї
Здував десятиліття.
Її із голови моєї
Колись поцупив Янукович Вітя.

КУПЛЮ

Для Леніна кожушинку,
Бо бідолаха мерзне взимку.

РОЗШУКУЮ

Танкіста із Тамбова.
Здається, звати його Вова.
Минулою зимою
«Нагородив» мене дочкою.

МІНЯЮ

Відро бражки
На самогону пляшку

Розшифрував, заримував, на українську переклав
Аркадій МУЗИЧУК.

ЩОБ БЕЗ КЛОПОТУ

Син садить яблуню аж по самі гілки в землю.

– Синку, навіщо ти так глибоко вкопуєш дерево? – запитує мати.
– А щоб не носитися потім з драбиною, коли буду яблука збирати.

ТЕАТРАЛ

– Ну, як вистава? – запитують старого діда, який уперше побував у театрі.
– О, чудово, чудово! – відповідає той. – Але найкраще було в кінці, коли роздавали пальта. Мені на один номерок видали аж три.

ХІБА ТО ЛЮДИНА?

Літня жінка скаржиться своїй сусідці:
– Здоров'я в мене вже не те. Зір поганий. Он бачу, що іде якась людина, а хто, впізнати не можу.
– Та хіба то людина йде? – аж сплеснула руками сусідка. – Та то ж мій зять!

ДИВИЛИСЯ ПОТЕМКИ

Чоловік приходив додому опівночі, жінка впустила його до хати і запитала:
– А де це ти так довго був?
– Дивилися у Петра по телевізору футбол.
Так світла ж не було.
– А ми дивилися у темряві.

ПОРАДИВ

Продавець подає чоловікові недопитий кухоль пива.
– Чому ж так мало? – здивовано запитує покупець.
– Мало?! Бери ще один кухоль.

ЩЕ Й ЯК!

Продає баба на базарі лікарські рослини. Покупець запитує:
– Чи допомагають ці рослини, бабусю?
– Ще й як допомагають. Синови вже другий автомобіль купила.

ЯКА РІЗНИЦЯ?

– Це борщ чи помій? – запитував обурений відвідувач їдальні у кухаря.
– А ви що, не можете відрізнити?
– Ні.
– То яка вам різниця? – байдуже відповів кухар.

ЧЕМНИЙ ЗЯТЬ

Приїхала теща до зятя. Гостює день, другий, а на третій запитує:
– Не набридла я ще вам? Може, їхати вже додому?
– Та ні, не набридли, – відказує зять. – Але якщо дуже хочете, можете їхати – я ось уже й квиток купив.

РОЗУМНИЙ СУСІД

– Агов, сусіде, позичте, будь ласка, сокиру — дров нарубати.
– Візьміть, тільки дивіться, до землі не рубайте.
– Не хвилюйтеся, сусіде, я для цього спеціальний камінь маю.

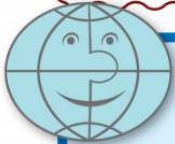
ВЗАЄМНА ВВІЧЛИВІСТЬ

Пасажир, помітивши, що до нього хтось обережно лізе в кишеню, каже:
– Я вельми жалкую, громадянине, але у мене в кишені – ні копійки.
– Пробачте, але я мушу в тому переконатися.

ВЕЛИКЕ НАВАНТАЖЕННЯ

– Ганю, а чому вночі твій півень не співав?
– Бо має вдень велике навантаження.

Надіслав Тимофій ГОЛУБ.
м. Ватутіне Черкаської області.

В. Попович

ЗАБУДЬКУВАТИСЬ

– Шлюб – це основна форма суспільного життя, союз чоловіка і жінки заради спільного життя і народження дітей... – так почав старий професор, знаючи з досвіду, що найліпше всього розпочати з визначення теми лекції.

– Проте цінність шлюбу не лише в цьому! – продовжував професор...

Студенти слухали його з сяючими обличчями, у дівчат навіть наверталися слюзи.

– Шлюб – це голуб і голубка, – продовжував професор, – чоловік і жінка в обіймах одне одного, це кохання, увага, злагода, взаємна допомога, вірність, відвертість...

Наприкінці лекції слюзи текли по обличчю професора. Студенти йому довго аплодували, вони подали йому пальто, якась студентка поправила йому кашне, і всі тиснули йому руки, вдягнені й задоволені.

– Велике вітання, наше захоплення вашої чудової дружини, про яку ви нам стільки сьогодні розповіли... – мовила одна студентка.

– Добре, передам. Вона на нього заслуговує. Моя кохана Любиця!

Він ішов додому по снігу, що вже почав танути, і розмовляв сам з собою:

– Хоч і старий я став, зате мене чекає Любиця, в печі потріскує вогонь, парує гарячий суп. А може, Любиця приготувала сьогодні голубці?..

Перед входом професор витер ноги, привітався з консьєржкою, піднявся скрипучими сходами:

– Любиця!

Ніхто не відповідав. Професор злякано зайшов до кімнати. Постіль була не прибранна, піжама валялася на підлозі, брудна сорочка висіла на стільці, а на письмовому столі – брудні шкарпетки.

– Любиця! – ще раз гукнув професор.

Замість Любиці в дверях з'явилася консьєржка.

– Що з вами? – спитала вона.

– Ви не бачили моєї дружини? – мало не крикнув професор.

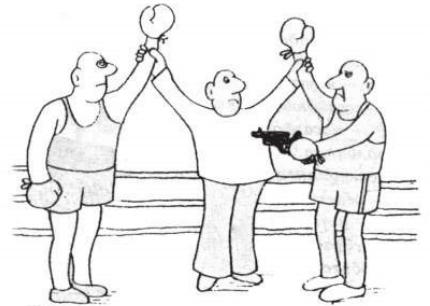
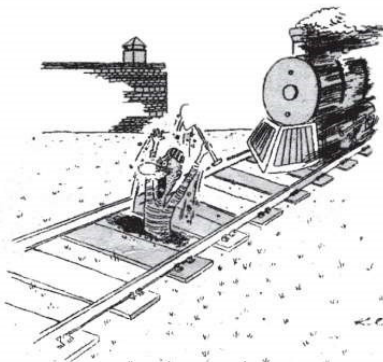
Жінка подивилася на нього уважно, а потім сказала:

– Та що з вами? Ви ж ніколи не були одружені.

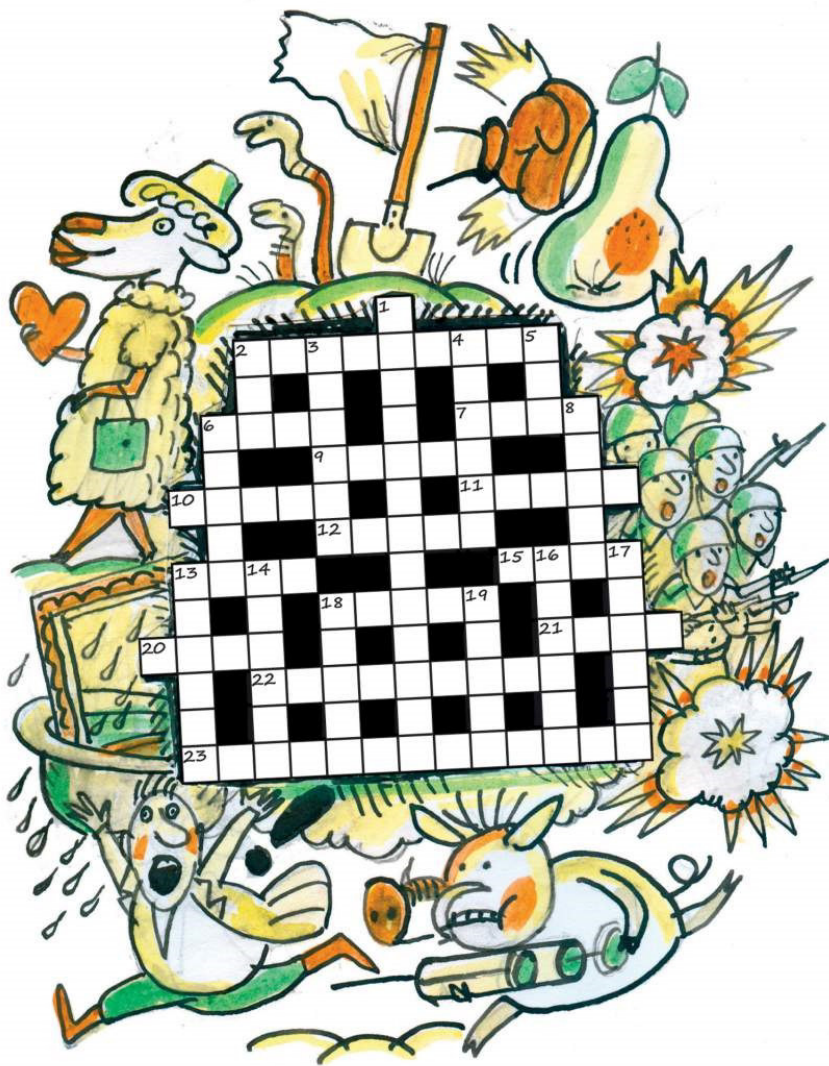
Він з подивом глянув на неї, потім обвів поглядом свою холостяцьку квартиру і тихо мовив:

– А справді. Зовсім забув...

Переклад із сербської.

Хрестослів «ЧАЙНИК»

По горизонталі: 2. Фахівець, який здійснює грошовий і матеріальний облік на підприємстві чи фірмі. 6. Стратегічний національний продукт. 7. Її мила мама у скоромовці. 9. Вид театраль-ного мистецтва, що поєднує танець, музику і драматургічний задум. 10. Плід садового дерева. 11. Приміщення, де стоять літаки, і де проводиться їх поточний ремонт. 12. Кисть руки, стиснена для удару. 13. Дикий кабан. 15. Велика хижка морська риба із плоским тілом і вузьким хвостом. 18. На ньому пишуть, друкують або малюють. 20. Молода вівця, яка ще не ягнилася. 21. Густа і дов-га вовна з овець, яка не розпадається на окремі пасма, а становить одне ціле. 22. Пташка родини фазанових, яйця якої вважаються дієтичним продуктом. 23. У геометрії так називається пряма, що перетинає іншу пряму або площину під прямим кутом.

По вертикалі: 1. Шестигранник, гранями якого є паралелограми з попарно паралельними пло-щинами. 2. Настінний свічник або держак для лампи. 3. Черв'як або личинка комах, яка живе у землі. 4. Лісопилний завод. 5. Одне з найстаріших міст світу, яке називають «Вічним містом». 6. Центральний орган кровоносної системи тварини і людини, багато разів оспіваний поетами. 8. Навальний напад ворога. 13. Старовинний пересувний ляльковий театр, де ставили релігійні і світські п'єси. 14. Знамено — офіційна емблема держави. 16. Гвалт, пробі, рятуйте!.. 17. Само-хідне наливне судно для перевезення рідких вантажів без тари. 18. Прищеплювання на шкірі, за допомогою якого встановлюють наявність або відсутності в організмі туберкульозної інфекції. 19. Невелике металеве кільцятко в ніжках меблів, роля або днищі валізи, вмонтоване для зруч-ності пересування.

Відповідь на хрестослів «ТЕЩИНИ ОГІРОЧКИ», уміщений у «Перці» №1.

По горизонталі: 1. Батерфляй. 6. Саксофоніст. 12. Лекало. 13. Катран. 14. Щеврик. 15. Сирота. 16. Автопортрет. 22. Калейдоскоп. 23. Сваха. 24. Кваша.

По вертикалі: 1. Бра. 2. Тис. 3. Риф. 4. Лан. 5. Йос. 6. Смерека. 7. Квадрат. 8. Овоскоп. 9. Оркестр. 10. Інтер'єр. 11. Трактат. 17. Вдача. 18. Опера. 19. Орден. 20. Тесак. 21. Епоха.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надіслати копію довідки про присвоєння ідентифіка-ційного номера, вказувати дату народження, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р. Підписано до друку 15.02.2018 р. Формат 70х100/8. Замовлення № 13462. **Загальний наклад** 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатний індекс** 97835. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 2(14) лютий 2018

КРІСЛОВЛАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРІСНОВЛАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СМІХОВИЙ СЕКРЕТАР

Тарас КІНЬКО

Лауреат премії імені Івана Франка

Народний сміхотерапевт та мозкоправ

ВЕРХОВНА БАЛАНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баландрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баландрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олеся ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИК АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП.

Заслужений журналіст України

ПЕРШІЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісти»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Редакція «Бібліотека журналу

«Перець. Весела республіка»: (044) 454-87-68

В. о. головного редактора: Юрій ІЩЕНКО

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Головний художник: Олексій КОХАН

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН,

Тимофій ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА,

Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Сергій МОМОТ, Валерій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2018

З ПОТОЙБІЧНОГО СВІТУ

Валерій Чмиров

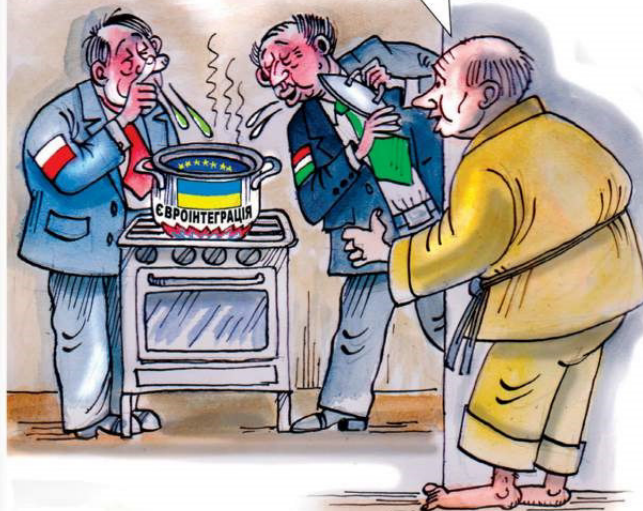
Лютий 2017

Лютий 2018

— Ох и молодцы же ребята!
Как для меня стараются. Я же могу войти
в Европу раньше Украины, правда,
на танках...!

До президентських виборів
у Франції 2017 року.

Після президентських виборів
у Франції 2017 року.

Хто кого переграє?

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Володимир ЖУРБА, Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЦЬ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЙСЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net